

Debesys išgena vasarą

Pažvelgęs į vandenį švarų,
Supranta žmogus: tebesu.
Tik vasarą jau išvaro
Per lauką pulkai debesų.

Ji miško ošimą nutildo –
Spalvotoji lapų dama.
Ir šoka pati nuo tilto
Vandenį išpildama.

Iš laiko išbyra po vieną

Smėlis byra iš laiko po vieną
Grūdą tol, kol save paaukoja.
Šitaip laikrodis išmuša dieną
Po vidurnakčio tau iš po kojų.

Tuoj užges gervuogynai pamėlę,
Ir kiekvienas, kuris čia gyveno,
Pamažu virs į pustomą smėlį,
Kurs iš laiko išbyra po vieną.

Biro vasara

Kilo vējas ir darēs gūdu,
Saulē buvo pilna žarijū.
Sunkēs vasara iš grūdu,
Vos tik juos kuliamoji prarijo.

Buvo laikas toksai, kai dangus
Nebežino: grūmoti ar lyti,
Ir, pakilusi ant bangos,
Ieško klēties bevardē pelytē.

Baladė apie spalius

Kadise prie miško stovėjo trobelė,
Ten lakstė galybė vaikų ir vaikelių.

Kada vyresnieji ten siautė lig valiai,
Mažiukams pro tarpus byrėdavo spaliai.

Jie grauždavo kūną, badydavo sielą,
Ir buvo gyventi visai nebemiela.

Kada atsisuko toks mėnesis spalio,
Kada sujudėjo ne lubos, o šalys,

Toli pasigirdo „Valio“ ir dejonės
Ir biro ant žemės ne spaliai, o žmonės.

Į ateitį nutiestas didelis kelias,
Juo bėga ne pulkas, o vienas vaikelis.

Per kiemą pradunda, pakeldamas žvyrą,
Bombonešiai užia, bet spaliai nebyra.

Ar viskas

Žodžių galūnės – atsiklojėję linai
Ir žodžiai kaip spalviai limpa prie duonos.
Į sakinius byra karšti pelenai,
Bet kraujo neskauda todėl, kad raudonas.

Jis lekia nuo žiedo ant žiedo pro jus,
Išmokusius rasti, kai laikas pamesti.
Kol aidi plojimai, kas gaisrą pajus? –
Spalvotas metalas įkaitina miestą.

Ir pučia šviesa – žodžio vėjas, aukštai
Pasilipa pelkės, kai sugula miškas.
Erdvė užsidaro, ir viską matai,
Arba bent gali pagalvoti, jog viskas.